

Výstřižková služba
při Pražské informační službě
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘÍŽEK Z ČASOPISU

Nová Svoboda, Ostrava

23. IX. 1965

Rozhovor s autorem před premiérou nové komedie

OSLÍ SERENÁDA

Ostravské Divadlo P. Bezruče zahájilo sezónu pěti premiérami. Pátou z nich je dnes odpoledne uváděná „Oslí serenáda“, nová komedie pro mladé diváky. Napsal ji jako svou devátou hru Saša Lichý, s nímž jsme se sešli před premiérou k rozhovoru.

Vaše hry pro mládež mají úspěch nejen u nás, ale i v zahraničí. Lašku a Cínového vojáčka hrál v NDR i v Jugoslávii, z Friptri se stal v NDR televizní film, chystají se další překlady. Kde hledáte své úspěšné náměty?

V životě. Tedy, pardon, ve svém životě. Nehledám je, ale nalézám, a to ve své divadelní práci s herci. Divadlo mne inspiruje svými vzrušujícími možnostmi, v jeho atmosféře padá dost příjemný deštík nápadů. Některý ze sta je ten zárodečný a pravý. A z něho vlastně vznikne něco jako vynález. Je to sice nezvyklé, ale už se dost dlouho domnívám, že každá hra je vlastně vynález.

Proč píšete právě pro mládež?

Nepíšu jen pro mládež, ale komedii pro mladé diváky jsem napsal nejvíc proto, že jsem členem Divadla P. Bezruče, které se částí své tvorby zaměřuje k mládeži a moji dramatickou spolupráci potřebuje.

A kde hledáte hrdiny?

Mí hrdinové jsou děti nebo žáci, respektive studenti. Ale mezi skutečnými dětmi je hledám málokdy. Obvykle si najdu dospělého člověka, kterého dobře znám. Třeba sebe. Pak už stačí, abych si vybájlil, jaký byl tento člověk, když byl mladý, a surově ho vrazím do toho svého „vynálezu“. Až v něm zkusím žít, prožít se příběhem, aby to dávalo nějaký smysl. To je, aby

vyhrál nebo prohrál — to je vše.

A na závěr — o čem je Oslí serenáda?

Především „oslí serenáda“ je označení lidského snu, který nedopadl. Chce-li být někdo vášnivým cestovatelem a pak je zubním technikem, říká potom všem, kteří chtějí být cestovateli (protože mají právě patnáct let), že toto přání je „oslí serenáda“. Oslí serenáda může být třeba první láska, která skončí fiaskem, nebo přesně promyšlený záměr několika lidí, který pohořel na nedostatku důslednosti a trpělivosti. Ale o tom už není tato hra. Naopak je o tom, že život je krásný, přestože člověk prožívá desítky oslích serenád... třeba právě pro tyto oslí serenády. (pal)

va az za hranice srozumitelnosti. Dokonce i dospělý divák má co dělat aby se prokousal zdlouhavou expozicí, aby vnikl do spletné osnovy příběhu, aby mu neušly naznačené souvislosti. I Lichý, stejně jako Gozzi, posílá na jeviště svého Truffaldina. Bystrý chlapec Samson Zach vypráví a komentuje deník o nedůslednosti mládí i stáří, o všelijakých těch »oslích serenádách« předsevzetích a plánech, které načneme a nedokončíme. Jenže zatímco ten Gozziho chlapík je posazen přesně do rámce hry a respektuje své možnosti, aby udržel dětskou pozornost, Samson poněkud klopytá o dvoji dějovou rovinu i nepřehlednost zápletky.

Saša Lichý: OSLÍ SERENÁDA.
Režie Frant. Cech, scéna O. Schindler, hudba P. Mandel.

Nepochybuji o tom, že Lichý důvěrně zná své obecnostvo a umí vysondovat jeho zájmy i mentalitu líp než mnohý pedagog. Nechybí mu k tomu talent ani zkušenost — vždyť Oslí serenáda je už jeho desátou hrou. A přece jí po mém soudu nelze právě tak jako předcházející Janu z parku, označit za autorský úspěch.

V obou těchto hrách opouští Lichý zjevně některé osvědčené postupy a hledá nové, modernější. A právě v tomto hledání, přirozeném a nutném, se dostá-

Výsledek není potěšující: děti jsou s to akceptovat jen vnější fakta — partu, která dře v orchestru, aby se mohla zúčastnit plavby na Lastuře, sympatie mezi Samsonem a Lily, roztomilého strýce Engelberta s jeho nepovedenou všestranností atd. Baví se však jen asi tak do poloviny a potom jejich soustředěnost zaznamenává znatelný odliv. Nezastaví jej ani porozumitelný výkon Lad. Mrkvičky v hlavní roli, ani občasný zdařilý vtíp, ani atraktivní hudba. Právý smysl hry nenalézá bohužel adresáta. A to je škoda.

JIRÍ NAVRÁTIL

v *nová svoboda ostrava*
26. IX. 1965

Výstřižková služba
při Pražské informační službě
Praha 1, Letenská 2
Telefon 631-74

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

5979

Nová Svoboda, Ostrava
23. IX. 1965

Rozhovor s autorem před premiérou nové komedie

OSLÍ SERENÁDA

Ostravské Divadlo P. Bezruče zahájilo sezónu pěti premiérami. Pátou z nich je dnes odpoledne uváděná „Oslí serenáda“, nová komedie pro mladé diváky. Napsal ji jako svou devátou hru Saša Lichý, s nímž jsme se sešli před premiérou k rozhovoru.

Vaše hry pro mládež mají úspěch nejen u nás, ale i v zahraničí. Latku a Cinového vojáčka hrají v NDR i v Jugoslávii, z Fripiri se stal v NDR televizní film, chystají se další překlady. Kde hledáte své úspěšné náměty?

V životě. Tedy, pardon, ve svém životě. Nehledám je, ale nalézám, a to ve své divadelní práci s herci. Divadlo mne inspiruje svými vzrušujícími možnostmi, v jeho atmosféře padá dost příjemný deštík nápadů. Některý ze sta je ten zárodečný a pravý. A z něho vlastně vznikne něco jako vynález. Je to sice nezvyklé, ale už se dost dlouho domnívám, že každá hra je vlastně vynález.

Proč píšete právě pro mládež?

Nepíšu jen pro mládež, ale komedií pro mladé diváky jsem napsal nejvíc proto, že jsem členem Divadla P. Bezruče, které se částí své tvorby zaměřuje k mládeži a moji dramatickou spoluprací potřebuje.

A kde hledáte hrdiny?

Mí hrdinové jsou děti nebo žáci, respektive studenti. Ale mezi skutečnými dětmi je hledám málokdy. Obyčejně si najdu dospělého člověka, kterého dobře znám. Třeba sebe. Pak už stačí, abych si vybájlil, jaký byl tento člověk, když byl mladý, a surově ho vrazím do toho svého „vynálezu“. Až v něm zkusí žít, prožít se příběhem, aby to dávalo nějaký smysl. To je, aby

vyhrál nebo prohrál — to je vše.

A na závěr — o čem je Oslí serenáda?

Především „oslí serenáda“ je označení lidského snu, který nedopadl. Chce-li být někdo vášnivým cestovatelem a pak je zubním technikem, říká potom všem, kteří chtějí být cestovateli (protože mají právě patnáct let), že toto přání je „oslí serenáda“. Oslí serenáda může být třeba první láska, která skončí fiaskem, nebo přesně promyšlený záměr několika lidí, který pohořel na nedostatku důslednosti a trpělivosti. Ale o tom už není tato hra. Naopak je o tom, že život je krásný, přestože člověk prožívá desítky oslích serenád... třeba právě pro tyto oslí serenády.

(pal)

SAMSONA v „Osli serenádě“ hraje Ladislav Mrkvíčka, známý z filmového plátna jako Gabčík v „Atentátu“ J. Sequense.

FOTO: AUTOR

Jací jsou mladí - doopravdy

Další z premiér nově zahájené sezóny Divadla Petra Bezruče je hra ostravského autora SÁŠI Lichého „Osli serenáda“, jež měla ve čtvrtek svou československou premiéru. Lichý je znám příznivcům her pro mladé jako zkušený autor, který tu dává k posouzení již své desáté dílo. Každá z her dovedla přinést na prkna jeviště vždy něco nového, nečekaného, z každé lze vycítit, jak usilovně hledá autor i nové formy, navzdory všem šablonám a tradicím.

Premiéra proto nabízela otázku, zda si Lichý zůstane věren, nebo se přeče jen náznaku šablonovitosti nevyhne. Zážitek z „Osli serenády“ možno s úlevou označit jako příjemné překvapení, jako nezrazení cesty nových her nového typu, na které se jen tak lehce nezapomíná. Výkony mladých, méně i více zkušených herců v podobě „party kolem Lastury“, jsou tak přesvědčivé, že chvílemi je divák naprosto přesvědčen, že hrají sami sebe. Na Ladislavu Mrkvíčkově je ovšem patrnou rutinérství, vydotyčtá řadou zkušeností (i časem) a spoluprací s filmem, které jeho Samsonovi jen svědčí.

Hra svou náplní hluboce zatíná do nejniternějšího života a zájmů mladých, je dokonale dnešní. — Zrovna jako na jevišti při „Serenádě“, je to i v životě mladých: zajímá je hned to, hned ono, jejich obzor roste, hledají, někdy tápají a hlavně — zůstávají v ne-dobrych chvílkách s plnou tíhou sami, když nikoliv bez zklamání zjistí, že dospěli nejsou neomylní a mají své problémy, často větší než oni. O koho se pak opřít? Vrtkavost lásky se stíhá s tou-

hou v životě něco dokázat, ale i chlapsky snést nevyplnění svých snů.

Dnešní mladí touží něco umět i dokázat, a nemusí to být zrovna laureátství státní ceny, chtějí něco vidět a zažít, a nemusí to být hned daleké světy.

Chtějí mít dobrého přítele, získat milého, učinit někoho šťastným, rozumět si s kolektivem, v případě „Serenády“ s partou. Jak málo i mnoho zároveň!

Samson se za pomoci Lily (Jiřina Fukalová) a celé party urputně pídí po sebepoznání a v monologu, tak typickém pro Lichého tvorbu, dává rozeznat dialogům svých dvou já: já čistého a neřalšovaného a já tlačeného do šablony světa „starších, rozumnějších“ podle jejich představ, kořeněných nezdědků falší a pokrytectvím.

Hra jako by nezačínala, ani nekončila, ani nevysvětluje, co bylo „předtím“ a co „potom“, všimá si jako by ledabyly vytrženého příběhu ze života party, a přesto svou přesvědčivostí jen potvrzuje nevšednost pohledů autora do života mladých, zatím ve svém oboru u nás nejúspěšnějšího.

Také herci tu odvedli kus poctivé práce, patrna je i citlivá ruka režiséra Františka Čecha.

Poněkud nepřesvědčivě a tvrdě působí náhlý přechod v muzikální vývoji party — od mizerného zakvílení stupnic k obstojnému přednesu džezové skladby. Pěvecký doprovod Káti (Mir. Španková), na rozdíl od hereckého výkonu, je křečovitý, snad i nevhodnou volbou spojení skladby a interpretky.

OTAKAR ZÁBRANSKÝ

Mladá fronta
25. IX. 1965